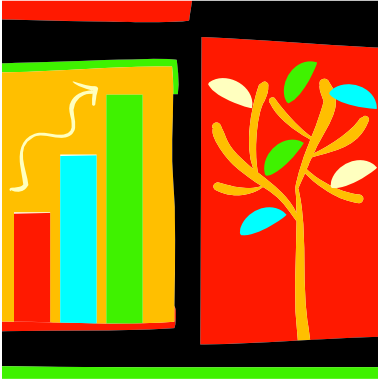

Marcia Zina Mager

Người mẹ

Dịch giả: Hoa Trên Cát

Ngồi trên một trong những bãi biển đẹp nhất thế giới, tôi thiết nghĩ trên đời không còn gì hạnh phúc hơn. Đã ba năm nay, hai vợ chồng tôi sinh sống trên hòn đảo Lanai xinh đẹp này, nơi có bờ biển Thái Bình Dương hiền hòa xanh thẳm trải dài trước mắt, bờ cát trắng ấm áp trải rộng dưới chân, hàng cọ xanh rờn đang rì rào trong gió. Bạn có nghĩ đây chính là thiên đường hay không? Vậy mà sao tôi lại ngồi đây mà khóc?

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 40 của tôi. Và trong suốt hai mươi năm qua tôi không ngừng đấu tranh với ý nghĩ trở thành mẹ của một đứa trẻ.

Tôi nghĩ có lẽ điều đó xuất phát từ tuổi thơ bất hạnh của tôi. Tôi không nghĩ cha mẹ không thương mình, nhưng cuộc đời quá khắc nghiệt khiến họ trở thành những con người khác. Cha tôi – một người lính Do thái chiến đấu ngoài tiền tuyến trong thế chiến thứ hai – phải chịu đựng những điều khủng khiếp nhất mà không một ai có thể chịu đựng nổi, đó là hàng ngày phải lau chùi những lò sát sinh nơi chính đồng loại mình bị sát hại. Sau chiến tranh, ông trở về mang trong lòng một vết thương không một phương thuốc nào có thể chữa được và không còn có thể cho tôi thứ tình cảm cha con mà tôi hằng

ao ước. Mẹ tôi – một nhà văn tài ba – phải sớm từ bỏ sự nghiệp của mình để lập gia đình và phải kiếm sống bằng những công việc mà mình không yêu thích. Suốt phần đời còn lại, bà nhìn cuộc đời bằng một nỗi thất vọng cay đắng. Thế là tôi trở thành một đứa trẻ lạc lõng ngay trong chính gia đình mình. Điều đó khiến cho cái ý tưởng trở thành cha mẹ của ai đó làm tôi bối rối. Trong đầu tôi mang hai hình ảnh của người mẹ hoàn toàn trái ngược nhau. Đó là hình ảnh một người mẹ cọc cằn, thô lỗ mà tôi phải đối diện hàng ngày song song với hình ảnh một người mẹ hiền từ, đảm đang của một nhân vật truyền hình đã theo tôi suốt từ thời niên thiếu.

Việc trở thành một người mẹ, mang theo những vết thương lòng và sự thiếu thốn tình cảm thời thơ ấu khiến tôi thấy sợ hãi.

Nhiều năm trôi qua, tôi cố thuyết phục bản thân rằng mình không cần có con. Là một nhà văn, mục tiêu sống duy nhất của tôi lúc đó là cho ra đời một đứa con tinh thần được nhiều người biết đến.

Tôi luôn né tránh vấn đề riêng tư của mình cho đến ngày tôi gặp Dennis.

Chúng tôi gặp nhau, yêu nhau và đính hôn chỉ trong vòng một năm. Ít lâu sau, anh ấy nhận công tác ở Hawaii và chúng tôi đã kết hôn ở đây, rồi cùng nhau sinh sống trên hòn đảo Lanai nhỏ bé này. Đến từ một thành phố đông đúc, đối với tôi, Lanai giống như một xứ sở trong truyện thần tiên. Ở đây không có đèn giao thông, không có các nhà hàng bán thức ăn nhanh và hầu như không có tội phạm. Nó là một ngôi làng dễ thương với hàng trăm cây thông khổng lồ, và những ngôi nhà vách gỗ nhiều màu sắc với những chú gà trống đi lang thang trong sân.

Khi mối quan hệ giữa hai vợ chồng ngày càng trở nên sâu sắc, tôi phát hiện ra mình muốn sinh cho anh ấy một đứa con. Nó là một cảm xúc tự nguyện mà tôi không thể nào kiểm soát nổi. Nhưng khi tôi thổ lộ chuyện đó với anh ấy, tôi lại khóc. Không biết đã bao nhiêu lần, Dennis bảo với tôi rằng chúng

tôi không nhất thiết phải có con vì anh ấy đã có một đứa con trai từ cuộc hôn nhân trước. Nhưng thi thoảng, tôi vẫn thấy anh ấy buồn nhớ đến những ngày tháng nuôi con và được nhìn con mình lớn lên từng ngày.

Vào hôm trước sinh nhật lần thứ 40 của mình, tôi trở về nhà trong một tâm trạng buồn bã. Tôi biết đã đến lúc mình nên đối mặt với nỗi sợ hãi của mình và đưa ra một quyết định. Nếu quyết định không sinh con, biết đâu tôi sẽ hối hận vào những năm cuối đời mình. Còn nếu chọn sinh con, tôi lại sợ những thiếu thốn trong tâm hồn mình sẽ làm tổn thương đến tình cảm của con tôi.

Sáng sớm hôm sau, tôi một mình lái xe ra bờ biển. Ngồi trên bãi cát nhìn về phía chân trời xa xăm, tôi cảm thấy mình hoàn toàn kiệt sức.

Đôi khi, tôi đưa mắt nhìn xuống mặt biển tìm kiếm đàn cá heo, những người bạn của tôi. Cá heo là một loài vật thông minh và sống theo đàn. Tôi và anh Denniss đã cùng bơi lội với chúng không biết bao nhiêu lần tại vùng biển này, vì đây chính là nhà của chúng.

Và sáng nay, khi tôi nhìn thấy một tia nước tóe lên từ phía ngoài khơi, tôi đeo mặt nạ lặn vào rồi đi xuống biển, đôi mắt vẫn còn sưng húp vì khóc suốt đêm hôm qua. Tôi bơi ra xa bờ, thả nổi mình, mặt úp xuống nước và chờ đợi. Khoảng mười phút sau, tôi thoáng thấy một bóng mờ từ đằng xa. Từ trong làn nước xanh biếc, một con cá heo xuất hiện, lúc nó đến gần tôi mới phát hiện ra, bơi bên cạnh nó là một chú cá heo con.

Rồi chúng càng ngày càng đến gần cho đến khi chỉ còn cách tôi vài mét và bắt đầu bơi vòng tròn chung quanh tôi. Tôi nhìn thấy những vết sọc trên người chú cá nhỏ, điều đó chứng tỏ nó chỉ vừa mới ra đời. Tôi có cảm giác như giữa mình và con cá mẹ có một mối liên lạc chặt chẽ. Khi tôi nhìn vào mắt nó, một giọng nói khe khẽ vang lên trong đầu tôi. Giọng nói rõ ràng và trong suốt như chính dòng nước xung quanh tôi. Tôi thả mình lắng nghe, giọng nói thì thầm: trở thành mẹ là một điều thiêng liêng.

Hai mẹ con cá heo cứ bơi vòng vòng quanh tôi suốt cả tiếng đồng hồ. Tôi tưởng mình đang ở trong một giấc mơ. Đường như chúng có mặt ở đây để an ủi tôi vậy. Khi các vị khách du lịch bắt đầu chú ý và tụ tập quanh bờ biển vì cảnh tượng khó tin này, hai mẹ con cá quyết định quay trở lại nhập với đàn của chúng đang bơi ở phía xa. Còn tôi, tôi bơi trở lại bờ mà trong lòng cứ mãi ngẩn ngơ.

Dù mọi lo toan của tôi đã được giải tỏa từ sau cuộc gặp gỡ hiếm có đó, thế nhưng, ba năm sau – tức là vào sinh nhật lần thứ bốn mươi ba của mình, tôi vẫn chưa có mang. Tôi bắt đầu nghĩ, biết đâu cuộc chạm trán với hai con cá chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên và biết đâu thượng đế đã nhầm lẫn với tôi. Nếu đã vậy thì rõ ràng tôi sinh ra không phải – hoặc không thích hợp để làm một người mẹ.

Vài tuần sau đó, tôi cầu nguyện trở lại, tôi cảm thấy mình đã bỏ lỡ mất điều gì đó. Tôi cầu cho mình có một sự thay đổi lớn trong cuộc đời.

Và chuyện này đã xảy ra cách đây chín tháng. Giờ đây, khi đang ngồi viết lại câu chuyện này, tôi đang ôm đứa con trai mới sinh bé bỏng trong lòng mình.

Vậy mà sao tôi vẫn khóc?

Tôi khóc là vì lòng tôi đang tràn ngập niềm vui sướng và sự biết ơn. Bây giờ tôi mới hiểu, được làm mẹ là niềm hạnh phúc lớn lao nhất trong cuộc đời mình.

Nguồn: internet

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 21 tháng 9 năm 2005